Política | Anton Monner | Actualitzat el 09/01/2020 a les 18:18

Qui dia passa, any empeny!

«Com quedaran els empresonats, els exiliats, els multats, els atonyinats i la concòrdia?»

La dreta espanyola es baralla amb l'esquerra i sempre com a fons de la qüestió està Catalunya. I es continuaran barallant per nosaltres perquè cadascú d'ells vol aconseguir el poder de l'Estat, sigui com sigui i al preu que convingui. I és que al fons, gens no els importa Catalunya. Ells creuen que ens mantindran dins d'Espanya com ha han vingut aconseguint durant els darrers 300 anys. En temps anteriors els resultava molt fàcil: amb les armes i "*los alzamientos*" sempre guanyaven. Quan van entrar a Europa, sense haver calibrat que viuríem en una comunitat democràtica, quan durant segles sempre ho havien evitat, el concepte "*la unidad nacional*" va començar a tambalejar; la força de les armes no s'accepten dins la democràcia. Pensaren que a Europa, podrien usar la seva justícia i en nom de la mateixa podrien mantenir equivocadament la repressió i la intolerància. Vet aquí que els acords que s'han formalitzat per constituir el govern d'Espanya, amb Pedro Sánchez com a cap de govern, com sempre ha succeït, la conclusió esdevindrà "molt parlar i poc fer". Ara els convé tancar el govern, començar a manar i amb el poder a mans, quan el tindran, faran el que voldran. Aplicaran la seva constitució i la seva justícia i tothom haurà de callar mentre, les dretes els acusaran d'ajudar i "*venderse a los independentistas*". Les esquerres com a resposta, capejaran el que podran i en faran de "*la capa un sayo*", com habitualment ho han vingut realitzant, sense tenir en compte els interessos da Catalunya i menystenint-nos si els convé.

Durant els segles de domini sobre la Nació Catalana, com tenien la força de les armes, i com eren més, podien actuar com ho farien a una simple colònia. La llengua catalana, quan els convenia deien que era "*un dialecto del lemosín*" i quan ens necessitaven "*hablaban el catalán en la intimidad*". I en tot moment "*siendo dialecto*" o "*hablandolo en la intimidad*", ens han vingut fotent tant com han volgut; dèficit fiscal, escanyar les nostres finances, les infraestructures no es construeixen, la nostra llengua no la podem parlar de la mateixa manera que l'empren els espanyols, i quan demanem un tracte d'igualtat usen la força de seva justícia i permeten atonyinarnos, reprimir-nos i empresonar-nos. Vet aquí la realitat d'aquesta Espanya que res en vol saber de Catalunya. Ells manen i volen continuar manant, i la realitat de Catalunya els importa "una bleda". Ens necessiten perquè som la primera economia productiva de l'Estat. Som els que més aportem a les arques per exportacions i producció de la seva hisenda i som els que rebem més turisme. En canvi som la pedra a la seva sabata perquè com sempre ens han enganyat, en dictadures i recentment en democràcia, quan diem prou, ens maltracten i atonyinen.

Desitgem pau. Volem pau i quan van destruir la tranquil·litat suprimint l'Estatut que ells van aprovar d'acord amb les seves lleis, actuaren com "*los golpistas del año 1936*". Van ressuscitar la batalla que guanyen empresonant i reprimint. Però els cal recordar que com estan dins d'Europa, a la fi, perdran; vivim en democràcia comunitària i no en la democràcia d'Espanya que se la manipulen al seu gust i que sempre la tenen al seu favor bandejant els Drets Humans, els drets de lliure expressió i manifestació. Obren com quan Franco es va aixecar contra la República sembrant de morts i de misèria milions d'espanyols. Pensin que Espanya va trigar 30 anys per recuperar el PIB de l'any 1936. Els franquistes actuals els tenim a Vox, PP i Cs, però tinguin present que part de l'esquerra acomodada com son Felipe González, entre altres, sempre estaran al costat dels colpistes perquè ja els va bé que Catalunya estigui subjecta, callada i reprimida.

Volem pau i tranquil·litat. Desitgem respecte i si som tots som espanyols, com ells diuen, volem un tracte igualitari. Ja es poden signar pactes per la governabilitat d'Espanya però ells saben que sempre tenen les de guanyar. "Qui dia passa, any empeny" i jo -i que perdonin els lectors que em posi per davant- sé que ens tornaran a enganyar. Signarem pactes que desitjo

per assolir pau, que mai s'arribaran a complir. I queda la pregunta crucial: com quedaran els empresonats, els exiliats, els multats, els atonyinats i la concòrdia? Serem lliures dins d'una Espanya de persones obertes o continuaran tractant-nos com una colònia?